

ת"פ 39172/09/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 39172-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד חנה שנייד

המאשימה

נגד

פלוני (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד פאולה ברוש

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת כניסה למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירת שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, ועבירת החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בעובדות כתב האישום נטען כדלקמן:

1. הנאשם הוא נכדה של ק.ב (להלן: "ק") ובנה של א.א (להלן: "אמו של הנאשם"). י.א, יליד 1952 (להלן: "המתלונן"), הוא הגרוש של ק', ונכון למועד האירוע המתואר באישום הראשון (להלן: "האירוע") - התגורר בדירה ב..... (להלן: "הדירה").
2. נכון למועד האירוע התקיים סכסוך כספי שטיבו אינו ידוע (להלן: "הסכסוך"). במסגרת הסכסוך ועקב טענת המתלונן שק' חייבת לו כסף - סמוך לפני האירוע, נטל כספי ביטוח לאומי של ק' על בסיס הרשאה שניתנה לו על ידי ק'.

האירוע -

3. בתאריך 14/09/21, גילתה אמו של הנאשם כי המתלונן משך כספי ביטוח לאומי של ק', יצרה קשר עם הנאשם וסיפרה לו על העניין.
4. באותו היום בשעה 14:45 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם, אמו ושניים נוספים (להלן: "האחרים"), ברכב השייך לאביו של הנאשם (להלן: "הרכב"), לכתובת דירתו של המתלונן, וזאת במטרה לקחת ממנו כסף

עמוד 1

שלטענעם גנב מק'.

5. אמו של הנאשם הוציאה מתא הכפפות ברכב אקדח גז פלפל שחור הנחזה להראות כאקדח אמיתי (להלן: "אקדח הגז"), וביקשה לקחת אותו עמה מתוך מטרה לאיים באמצעותו על המתלונן. הנאשם לקח ממנה את אקדח הגז וירד עמו מהרכב.
6. בהמשך למתואר, הארבעה הבחינו במתלונן כששב לביתו, אמרו לו שרוצים לשוחח עמו, והמתלונן הכניס אותם לדירה.
7. כשהיו בדירה, דחף הנאשם את המתלונן לספה בחדר בבית, שלף מכיסו את אקדח הגז, הצמיד אותו לראשו של המתלונן, ואמר לו שאם לא יביא את הכסף הוא 'יפוצץ' לו את המוח' או מילים דומות לאלה. הנאשם אף הניח את אחת מרגליו על רגלו של המתלונן על מנת למנוע ממנו לקום מהספה והמשיך להצמיד את אקדח הגז אל ראשו של המתלונן במשך מספר דקות.
8. במקביל לאמור, אמו של הנאשם עמדה בסמוך למתלונן ולנאשם וקיללה וגידפה את המתלונן, והאחרים הגיעו לבית, חיטטו בחדריו, בארונות ובמגירות וחיפשו אחר כסף, עד שמי מהם מצא 3 פנקסי המחאות ו-5,000 ₪ במזומן בכיס מעיל בארון בחדר השינה של המתלונן - ולאחר מכן יצאו בריצה מהדירה.
9. בשלב זה אמר הנאשם לאמו שתצא אף היא מהדירה ומיד חנק את המתלונן כשהוא שם את אחת מידייו על צווארו וגרם לו לשריטה, ואז ריסס את פניו של המתלונן באמצעות הגז וגרם לו לצריבה בעיניו ובגרוננו, לשיעול ולקשיי נשימה. לאחר מכן ברח גם הנאשם מהדירה.

האישום השני -

בעקבות האירוע המתואר, ביום 19/09/21 בשעה 19:43 או בסמוך לכך, נעצר הנאשם בין בניינים ב..... בנסיבות אלה החזיק הנאשם על גופו סכין שלא כדין, מחוץ לתחום ביתו או חצריו.

מענה לכתב האישום

2. ביום 07/02/22, במענה לכתב האישום, כפר הנאשם, באמצעות באת כוחו, בביצוע העבירות המיוחסות לו במסגרת האירוע, אולם הודה בביצוע עבירת החזקת הסכין המיוחסת לו במסגרת האישום השני.

באת כוח הנאשם, בשם הנאשם, לא חלקה על המתואר בסעיפים 1 ו-3, אך טענה כי ברקע לאירוע לא קיים סכסוך כספי, אלא שבסמוך לאירוע ק' הייתה מאושפזת בבית החולים הפסיכיאטרי והמתלונן ניגש לבנק הדואר ומשך ללא הרשאה כספים השייכים לה מהביטוח הלאומי.

כמו כן, אישרה הגעת הנאשם ואמו לחדר, אך טענה כי זאת בליווי של אחר נוסף אחד בלבד, ובמטרה לבקש מהמתלונן את הכסף של ק', ששייך למעשה להם, ולא במטרה לגנוב.

עוד טענה כי הנאשם הוא שהוציא מתא הכפפות ברכב את אקדח הגז וירד עמו מהרכב, וכי אקדח זה לא נחזה להיות אקדח אמיתי וניכר כי מדובר בגז פלפל. עוד חידדה כי השלושה נכנסו בהסכמה לדירתו של המתלונן, לאחר שדיברו איתו.

באשר למעשי האלימות - אישרה כי הנאשם דחף את המתלונן אל הספה, הוציא מכיסו את אקדח הגז וכיוון אותו לראשו של המתלונן, למשך מספר דקות - אך טענה כי לא הצמידו אליו, ואמר לו **"שאתם הוא לא יביא את הכסף של הסבתא הוא ירסס לו את המוח"** ולא כפי שנכתב בעובדות כתב האישום. עוד הכחישה הנחת הרגל על רגלו של המתלונן במטרה למנוע ממנו לקום מהספה.

באת כוח הנאשם אישרה נוכחות האם בסמוך והעובדה כי קיללה את המתלונן בשלב זה. כמו כן, לטענתה, אותו אחר, קרוב משפחה, החל לחטט בבית במטרה לחפש את הכסף של ק', אך כי הנאשם לא ידע בדיוק היכן חיטט, כי לא נמצא כסף, וכי רק בדיעבד נודע לו על לקיחת 3 פנקסי ההמחאות.

לבסוף, אישרה באת כוח הנאשם כי אמו של הנאשם והאחר יצאו ראשונים מהדירה, וכי לאחר מכן ריסס הנאשם את פניו של המתלונן בגז מדמיע, אולם הכחישה חניקתו וגרימת השריטה על צווארו.

לטענתה, העובדות בהן מודה הנאשם מקימות עבירה של סחיטה בכוח או סחיטה באיומים, או עבירת תקיפה.

דין והכרעה

3. לאור תוכן המענה אשר ניתן לכתב האישום, במסגרת הכרעת הדין אצטרך תחילה לקבוע מממצאים עובדתיים לאורם אוכל להכריע בשאלה המשפטית השנויה במחלוקת - איזו עבירה ביצע הנאשם במסגרת האירוע.

לעניין **קביעות עובדתיות** אכריע, בין היתר, בשלוש סוגיות עיקריות -

א. הרקע לאירוע - האם הוא סכסוך כספי או שמא חוב של המתלונן לסבתו של הנאשם שנבע ממעשה הונאה שביצע בחשבון הבנק של הסבתא?

ב. מטרת הגעת הנאשם לדירת המתלונן ביום האירוע - גניבה או שמא הסדרת החוב?

ג. אופן התרחשות האירוע בדירה - בשים לב אף למידת המודעות של הנאשם בנוגע לגניבת פנקסי ההמחאות והכסף, ככל שגם זה נגב.

לאחר הכרעה בסוגיות עובדתיות אלה אגש לבחינת **הסוגיה המשפטית**. לשם כך, אבחן ראשית את יסודותיהן של עבירת השוד ועבירת הכניסה למקום מגורים, ולאחר מכן אבחן האם גובשו יסודותיהן של העבירות במקרה המונח לפניי או שמא מעשיו של הנאשם עולים אך כדי תקיפה ואיום או לכל היותר סחיטה באיומים או בכוח, כפי שטענה באת כוחו.

ממצאים עובדתיים

עמוד 3

4. מטעם התביעה העידו מספר עדים, בהם עד התביעה העיקרי לאירוע - המתלונן, אביו של הנאשם, מר. ד.א (להלן: **"האב"**), אמו של הנאשם, שוטרים, ומוצגי תביעה שהוגשו בהסכמה.

מאידך, מטעם ההגנה העידו הנאשם וסבתו ק', וכן הוגשו מוצגי הגנה שונים.

ניתוח הממצאים העובדתיים ייעשה בהתאם לסוגיות השונות במחלוקת, כפי שפורטו לעיל וכפי שעלה מסיכומי ב"כ הצדדים, תוך התייחסות לעדים השונים שנשמעו.

בטרם אצלול לניתוח הראיות, הערה טכנית - בשל מספור חופף של עמודי תמלול פרוטוקול דיון ההוכחות מיום 14/04/22 לפרוטוקולי הדיונים מיום 28/04/22 ומיום 15/06/22, אבהיר כי הפניות למספרי עמודים הנוגעים לעדי התביעה - המתלונן, האב, האם ואיש המז"פ מתייחסות לפרוטוקול הדיון מיום 14/04/22, ואילו מספרי העמודים הנוגעים לעד התביעה מר בן שטרית והנאשם מתייחסים לפרוטוקול הדיון מיום 28/04/22. כמו כן, הפניות למספרי עמודים הנוגעים לעדותה של ק' מתייחסות לפרוטוקול מיום 15/06/22.

5. ועוד, בטרם ניתוח הראיות אבהיר כי לאחר ששמעתי בקשב את עדות המתלונן, עייתי במוצגים שהוגשו לעיוני וקראתי את סיכומי הצדדים - באתי לכלל מסקנה כי ניתן לסמוך על עדות המתלונן ויש ליתן בה אמון.

בעדותו מסר גרסה אותנטית, עקבית לרוב וקוהרנטית. אמנם במהלך חקירתו הנגדית שינה לעיתים גרסתו בנקודות מסוימות, אך לא בדברים שהם בלב ליבו של האירוע. למרבית הסתירות והתמיהות אף ידע המתלונן ליתן מענה כפי שיפורט בהמשך.

זאת ועוד, התרשמתי מתגובתו הספונטנית של המתלונן במהלך חקירתו הנגדית עת סיפר כי מחל וסלח לנאשם, כי לא ביקש להפלילו בדבר שלא עשה או לתאר הדברים בצורה שאיננה מדויקת (**עמוד 65 שורות 14-26**). תגובתו זו הותירה רושם מהימן ואותנטי, ובשונה מניסיון ההגנה לטעון כי בשל הקשיים בגרסתו יש להעדיף את גרסת ההגנה לאירוע - התרשמתי אני דווקא מעד שהשתדל לדייק בעדותו.

בשונה מהתרשמותי מעדות המתלונן, אציין כי עדות הנאשם לא הותירה רושם מהימן כלל, ולשאלות רבות שנשאל בחקירתו הראשית ענה תשובות שאינן מתקבלות על הדעת - הכל כפי שיפורט בהמשך.

מעבר לאמור, הנאשם אמנם פתח בגילוי לב וסיפר כי בחקירותיו במשטרה שיקר עת הכחיש כל קשר לאירוע (**עמוד 21 שורה 30 - עמוד 22 שורה 15 ועמוד 27 שורות 7-17**, וכפי שעולה מת/2, ת/3, ת/4, ת/5, ת/8 ות/9) וביקש בעדותו לספר את גרסתו לאירוע. עם זאת, העובדה כי לא בחל מלשקר בחקירותיו ואף בעימות עם המתלונן - מטילות צל כבד על היכולת של בית המשפט ליתן אמון בגרסה כלשהי של הנאשם, זאת כאמור מעבר לקשיים רבים בגרסתו העדכנית כפי שהוצגה במהלך עדותו.

הרקע לאירוע

6. אין מחלוקת בין הצדדים כי המתלונן וק' היו בני זוג נשואים שחיו יחד למשך תקופה קצרה של מספר חודשים במועד מדויק שאיננו ידוע בשנים 2019-2020, לאחריה, ועוד טרם גירושיהם הם חיו בנפרד במשך תקופה מסוימת ועד לגירושיהם ב-30/06/21 (נ/1).

בין הצדדים קיימת מחלוקת האם המתלונן לקח במרמה כספים מחשבון הבנק של ק' או שמא הוא משך כספים אלה באמצעות ייפוי כוח שלו בחשבונה לאור חוב שחבה לו.

המתלונן בעדותו התבקש להסביר הרקע לאירוע. בתשובתו לשאלת התובעת הסביר כי "אני הבנתי שיש חוב ביני לבין גרושתי...לקחה כסף ולא החזירה" לטענתו, החוב נבע מתיקונים וסידורים שערך לק' לאחר הפרידה ביניהם וכי "רדף" אחרי ק' שתחזיר לו את החוב אך דבר לא עזר (עמוד 27 שורות 12-13, עמוד 28 שורות 6-7, וכן עמוד 35 שורות 9-14).

בחקירתו הנגדית חזר המתלונן על דבריו אלה, טען כי החוב על האמור הוא בסך 7,000 ₪, אך גם הוסיף וטען כי החוב בעצם גבוה יותר, כ-22,000 ₪, ונבע אף מכספי תרומות שמסר בשמה לאברכים (עמוד 31 שורות 2-3 ועמוד 34 שורות 27-33). לעניין זה יוער כי כבר בגרסתו הראשונית מיד בתום האירוע טען כי חייבת לו 22,000 שקלים (ת/15 מצלמת גוף שמשוכת לדוח פעולה 100914960 דקה 05:20 ודקה 13:56), וכך גם טען בחקירתו (נ/6 שורה 13 ושורה 16), ואף הנאשם טען כי המתלונן ציין סכום חוב דומה - "20 אלף שקל" (עמוד 24 שורות 30-31, עמוד 28 שורה 23 ועמוד 44 שורות 7-8).

ודוק, על אף שעדת ההגנה ק' הכחישה קיומו של כל חוב שלה כלפי המתלונן ואף טענה כי זה חי על חשבונה במהלך נישואיהם (עמוד 81 שורה 29 - עמוד 82 שורה 7), בחקירה נגדית העידה שהמתלונן ביצע שיפוץ חדר בדירתה לאחר הפרידה, אם כי טענה שמדובר בשיפוץ שעלה סכום כסף קטן בלבד (עמוד 88 שורות 16-22 ושורות 32-33, עמוד 89 שורות 5-7 ועמוד 103 שורה 28), ואף אישרה כי לפחות במקרה אחד פנתה אליו לאחר הפרידה כדי שזה ישלם חוב שלה לחברת הטלפון הסלולרי (עמוד 103 שורות 31-32 ועמוד 106 שורות 4-9).

ודוק, אחת מטענות ההגנה הייתה כי המתלונן היה נוהג לקחת את כל כספי הקצבאות של ק' במהלך חייהם המשותפים, אלא שזו העידה כי מי שהיה מושך כספים משתי חשבונות הבנק הייתה היא, ועל אף שהייתה מוסרת הכספים למתלונן - זה היה נותן לה כספים לצורך ניהול משק הבית ולתרומות (עמוד 79 שורות 2-22), כך שברור כי הכספים השייכים לה או לפחות חלקם נותרו בידה לצורך ניהול משק הבית המשותף.

מעבר לאמור, טענת המתלונן היא שהחוב נצבר לאחר פרידת בני הזוג, בזמן שאין מחלוקת כי השניים לא ניהלו משק בית משותף, לא היה ביניהם קשר משמעותי ולטענת ק' הקשר אף נותק כליל (עמוד 92 שורות 1-2) ומשכך, ק' לא הפקידה בידיו את כספי הקצבאות שלה.

כך יוצא, כי לא רק שהמתלונן העלה טענה לקיום חוב של ק' כלפיו מיד לאחר קרות האירוע ולאורך ניהול ההליך, אלא שאף בעדויות עדי ההגנה נמצא מידע שהיה בו כדי לחזק טענתו זו.

המשיך ותיאר המתלון בעדותו כי ביום מן הימים, בזמן שק' הייתה מאושפזת בבית החולים בשל מצב נפשי, עת הגיע לבנק הדואר, נודע לו באקראי כי הוא מיופה כוח בחשבון של ק' והפקידה הסבירה לו שיש כסף באותו החשבון. לאור האמור ועל מנת לכסות חלק מהחוב, הוא לקח לעצמו 3,800 ₪ מאותו החשבון. כל זאת בתקופה שהיו פרודים אך טרם התגרשו (**עמוד 27 שורות 12-33, עמוד 28 שורות 5-7, וכן בחקירתו הנגדית בעמוד 31 שורות 21-26, עמוד 32 שורות 27-29, עמוד 33 שורות 4-7, עמוד 68 שורות 6-7 ושורות 21-22, עמוד 69 שורות 4-5 ועמוד 88 שורות 4-5**).

ודוק, המתלון הבהיר כי עד לאותה העת כלל לא ידע כי הוא מיופה כוח בחשבון של ק' ועל כן לא משך כספים על אף החוב כלפיו (**עמוד 36 שורה 32 - עמוד 37 שורה 5**).

טענת המתלון לפיה לא ידע על קיומו של יפוי כוח בזמן נישואיהם נשמעת מאולצת משהו, וביתר שאת נוכח העובדה כי לק' אף היה יפוי כוח לחשבון הבנק שלו (**עמוד 37 שורה 9**). עם זאת, טענתו זו עשויה להתיישב עם העובדה כי על אף פרידת בני הזוג, וטענתו כי חבה לו כספים, רק לאחר כשנה מהפרידה בוצעה משיכת הכספים מחשבון הבנק של ק', לראשונה, וזאת אף בהתאם לגרסתה של ק' (**עמוד 92 שורה 30**). על אף האמור, התנהגות זו אף עשויה להתיישב עם הטענה לפיה המתלון המתין עד לשעת כושר למשוך הכספים עת הייתה ק' מאושפזת בבית החולים.

ודוק, טענת חוב של ק' כלפי המתלון, הסכום אשר הוצע לו על ידי הפקידה בביטוח הלאומי ורצונו לקזז זאת מהחוב - עלו כבר בגרסתו מיד לאחר קרות האירוע, עת בוצע תחקור ראשוני שלו על ידי שוטרים שהגיעו לדירתו (**ת/15 מצלמת גוף שמשויכת לדוח פעולה 100914960 דקה 5:15**) וכך תאר גם בחקירתו במשטרה (**נ/6 שורה 14**).

אין מחלוקת כי המתלון זמן קצר קודם לכן עבר אירוע טראומתי שכלל התזת גז פלפל לעבר פלג גופו העליון ואף פניו וקשה להלום טענה כי במצב שכזה החל לתכנן תוכניות ותחבל תחבולות ולטעון לחוב של ק' כלפיו במרמה.

גם בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם עמד המתלון על גרסתו לפיה לק' היה חוב כלפיו עת עזבה את ביתם המשותף וטרם גירושיהם (**עמוד 31 שורות 2-3, עמוד 35 שורות 17-18 ועמוד 39 שורה 3**).

גם כשעומת המתלון ארוכות עם העובדה כי משך הכסף מחשבונה של ק' ללא ידיעתה והסכמתה, עת הייתה מאושפזת, עמד על כך שעשה את הדברים לאור חובה כלפיו (**עמוד 70 שורות 7-10**).

ודוק, גם האם בעדותה בבית המשפט סיפרה כי עת נשאל על ידי הנאשם מדוע לקח לסבתו כספים, וזאת במהלך האירוע עת הוא נמצא בסיטואציה טראומטית - מיד הוא ענה לנאשם ש"היא חייבת לי כסף" (**עמוד 100 שורה 1**).

אף הנאשם מסר דברים דומים בעדותו בבית המשפט עת סיפר כי "אמרתי לו על הכסף של סבתא שלקחת, הוא אמר שסבתא חייבת לו כסף..." (**עמוד 24 שורות 3-4 ושורות 30-31**).

כחלק מראיות ההגנה הוגשה הקלטת שיחה בין הנאשם לק' שנערכה סמוך לעדותו בבית המשפט (**נ/3, שיחה ראשונה**). ההגנה הביאה קלטת זו מתוך מחשבה כי יש בה כדי לפגוע במהימנות עדותו של המתלון בכלל ובאשר

לקיומו של חוב של ק' כלפיו בפרט.

עם זאת, בהקלטה המתלונן שב ומסביר כי פנה אל ק' על מנת לקבל ממנה אישור כי לפחות חלק מהחוב שלה כלפיו, על סך 3,800 ₪, הוחזרו על ידה בכך שמשך כספים מחשבונה כפי שתיאר **(עמוד 51 שורות 11-15 ושורות 22-23)** או כדבריו - **"מה אני אמרתי לה עבור הכסף שהיא לקחה, אני מסביר על ה-3,800..."** **(עמוד 67 שורה 22)**.

אף אני שמעתי בקשב רב שיחה זו ולא ניתן לומר כי יש בה כדי לחזק גרסת ההגנה דווקא.

בוודאי אניח כי הפרקליטה לא ביקשה מהמתלונן לפנות לק' ולבקש ממנה אישור כזה או אחר לעניין החוב ודברים אלה נאמרו בעלמא על ידי המתלונן, אך מעבר לכך תוכן השיחה עוסק בבקשת המתלונן מק' לאשר לו את דבר החוב שלה כלפיו ואף הצעה שלו להסתפק בסכום הכסף שמשך מחשבונה כסכום החוב הכולל על אף היותו גדול יותר **(נ/3 דקה 1:17, 2:08, 3:35, 4:05, 4:18, 5:16, 5:49, 6:10, 10:07)**.

נכון הוא הדבר כי ק' נשמעת מתלבטת האם קיים חוב שלה כלפיו **(נ/3 דקה 1:45, 5:10, 6:45, 7:40)**, אך אין בכך כדי לסתור את עצם השיחה שסבב בעיקר סביב טענתו כי זו חבה לו כספים על הוצאות ששילם לאחר פרידתם. מה גם שבחלק מהשיחה היא אף מסכימה לבוא ולחתום על אותו מסמך **(נ/3 דקה 2:45, 3:05, 3:23, 4:25, 6:05, 8:03)** אם כי בשלבים אחרים היא מסרבת ואף טוענת כי לא זוכרת שחייבת לו כסף.

עוד עולה מהשיחה כי המתלונן רצה לוודא שק' מבינה למה מסכימה ומדוע, לא הסתפק באמירתה כי תאשר לו את האמור, וכשביקשה שיתן לה זמן לחשוב על האמור - לא לחץ לקבל תשובה מיידית **(נ/3 דקה 8:30)**.

כחלק מראיות ההגנה אף הוגש פקס ששלחה ק' לבנק הדואר בו ביקשה לבטל את יפוי הכוח של המתלונן בחשבונו הבנק שלה, שנשלח באמצע חודש ספטמבר 2021 **(נ/2)**, באופן שלטענת ההגנה מעיד על כך שמשיכת הכספים הייתה כבר לאחר גירושיהם. אלא שברור כי פקס זה נשלח עת נודע לק' דבר משיכת הכסף ולאו דווקא בסמוך למועד המשיכה עת הייתה מאושפזת בבית החולים.

להגנה הייתה אפשרות קלה להגיש לבית המשפט המועד המדויק בו אושפזה והשתחררה מבית החולים - אך בחרה שלא לעשות כן, ולצדדים הייתה אפשרות אף להציג לבית המשפט את תדפיס חשבון הבנק של ק' כדי לדעת מועדה המדויק של המשיכה, אך מסיבה לא ברורה מסמך שכזה לא הוצג לי ועל כן בית המשפט נותר ללא יכולת של ממש לקבוע באיזה מועד במדויק בוצעה משיכת הכספים - לפני או אחרי גירושי הזוג.

ודוק, המתלונן העריך בעדותו כי האירוע אירע כחודשיים - חודשיים ומחצה לאחר משיכת הכספים **(עמוד 28 שורות 10-11)**, כך שמשיכת הכספים נעשתה לכאורה סביב תחילת חודש יולי, לאחר גירושיהם, וזאת בהתאם לעולה מנ/1. גרסה זו אף תואמת מידע שמסר בחקירתו במשטרה ולפיו משך הכסף ביום 28/08/21 - לאחר גירושי הזוג **(נ/6 שורה 14)**.

משכך, אניח כי משיכת הכספים נעשתה לאחר גירושי הזוג. עם זאת, לא ניתן להתעלם כי על אף הגירושין, המתלונן עדיין היה מיופה כוח של ק' בחשבון.

הצדדים הקדישו זמן רב במהלך ניהול ההוכחות לסוגיית ניהול הכספים בין המתלון לק' ושאלת קיומו של החוב. משמיעת העדויות ומעיון בראיות השונות ברי כי הייתה קיימת מערכת יחסים תמוהה משהו בין השניים כשלא הוברר עד תום ההתנהלות הכלכלית בין הצדדים.

עם זאת, ברי כי בין אם המשיכה נעשתה לפני הגירושין או לאחריהם, אין מחלוקת כי משיכת הכספים נעשתה בהתאם לייפוי כוח שניתן למתלון וכך אף העידה עדת ההגנה ק' (עמוד 79 שורות 1-3), וכי גם לאחר פרידת השניים זו לא מצאה לנכון לבטל את ייפוי הכוח שנתנה למתלון עד חודש ספטמבר 2021 (נ/2).

לאור המפורט, שאלת קיומו של חוב ומועד התגבשותו אל מול מועד משיכת הכספים אין בה כדי להוביל להכרעה בתיק זה.

נקודה שהצדדים לא התייחסו אליה בטעוניהם אך נדמה כי יש לה משמעות לבחינת טענת ההגנה, לפיה, כפי שניסחה ב"כ הנאשם בסיכומיה, הנאשם והאחרים הגיעו לבית המתלון כדי "לקבל בחזרה מה ששייך להם" - הכסף שנלקח מק' היה שייך לה ולה בלבד וברי כי לא היה שייך לנאשם או לאמו. קריאה מדוקדקת של עדויות ההגנה ואמו של הנאשם מעלה כי בשום שלב לא נטען כי ק' פנתה לאם או לנאשם על מנת לבקש מהם לדרוש את כספה חזרה מהמתלון. האם לכל היותר ציינה כי ק' סיפרה לה על המצוקה אליה נקלעה בעקבות העדר כסף בחשבונה. ואילו ק' עצמה העידה כי פנתה לבתה, אמו של הנאשם, על מנת שתברר מול בנק הדואר מה קרה לכספים. אם כן, איזו תביעה זכות הייתה לנאשם או אמו על כספים שכלל לא היו שייכים להם?

7. כסיכום ביניים - מניתוח הראיות עולה כי היה קיים סכסוך כספי בין המתלון לבין ק'. בית המשפט בוודאי איננו צריך להכריע בסכסוך הכספי, לא באשר לקיומו, לא באשר לגובהו ולא באשר למועד בו נצבר, אך לאור קביעת ממצאי המהימנות שלעיל ולצורך הכרעה בתיק זה אקבע על בסיס עדותו של המתלון כי זה סבר שק' חבה לו כספים ומשהוברר לו כי יש לו ייפוי כוח לחשבונה - הוא משך ללא ידיעתה 3,800 ₪ מתוך רצון שלו לכסות ולו חלק מהחוב.

מטרת הגעת הנאשם לבית המתלון

8. המתלון בעדותו סיפר כי ביום האירוע, בשעת צהריים, עת היה בסמוך לביתו, הנאשם ואמו זיהו אותו עת היו עם שניים נוספים, כהי עור, "כושים" לדבריו, וביקשו לשוחח עמו. לטענתו, בתחילה סבר כי "אולי באו להשכיר דירה או משהו" (עמוד 24 שורות 1-5), אך במענה לשאלת התובעת הנוגעת לרקע לאירוע ציין המתלון כי הבין שבאו על רקע הסכסוך הכספי מאחר והנאשם "אמר כסף, איפה הכסף שלקחת לק'" (עמוד 28 שורה 14).

ודוק, בחקירה נגדית אישר כי ידע שהנאשם, אמו והמלווים הגיעו לבית "בגלל הכסף של ק'" (עמוד 53 שורות 6-14, עמוד 74 שורות 4-12, עמוד 83 שורות 18-23, ועמוד 84 שורות 2-4).

דברים אלה עולים בקנה אחד עם גרסתו הראשונית של המתלון לשוטרי הסיור שהגיעו לזירה בסמוך לאירוע, עת סיפר להם כי הנאשם במהלך שהותו בדירה שאל אותו "איפה הכסף שחייב לגרושתו ק'" (ת/11 וכן דיסק מצלמות גוף

ת/15 שמשויכת לדוח פעולה 100914960 דקה 4:24, דקה 5:48).

גרסה זו אף עולה בקנה אחד עם עדות אמו של הנאשם אשר תיארה כי לאחר שסיפרה לנאשם על משיכת הכספים הוא אמר לה שיאסוף אותה "ונלך נראה מה קורה שם, למה הוא לקח לה את הכסף" (עמוד 99 שורות 29-30), וכן עם גרסתה לפיה בעת המפגש עם המתלונן הם ביקשו לשוחח עמו על הכסף של אימה ק' (עמוד 124 שורות 19-20), וכי עם כניסתם לדירה "ז' אמר לו איפה הכסף של סבתא שלי" (עמוד 99 שורות 31-33, עמוד 100 שורות 31-32, עמוד 101 שורה 26 ועמוד 104 שורה 20). כך גם עולה מגרסתה הראשונית של האם במהלך חקירתה במשטרה (ת/18 דקה 20:20).

הנאשם עצמו אף הוא העיד כי מטרת הנסיעה לבית המתלונן הייתה "להחזיר את הכסף של סבתא..." (עמוד 28 שורות 18-19, עמוד 29 שורות 17-18 ועמוד 39 שורה 33) וכי במהלך האירוע אמר למתלונן ש"יחזיר את הכסף" ו"איפה הכסף" "10 פעמים" (עמוד 28 שורות 23-25, עמוד 44 שורה 14 ועמוד 70 שורה 33).

עם זאת, טענתו המיתממת כאילו בא לבקש או לדרוש את החזרת כספי סבתו בלבד - איננה עולה בקנה אחד עם תשובות שק' התקשתה לתת להן מענה. זו לא ידעה להסביר מדוע אם כל רצונם היה לבקש חזרה את כספיה, לא היא שיצרה קשר טלפוני ישירות עם המתלונן אלא פנתה מיד לבתה שיצרה עמו קשר, וזאת על אף שטענה לבסוף כי היה ביניהם קשר טלפוני, אשר הכחישה בתחילה (עמוד 91 שורה 18 - עמוד 92 שורה 6 ועמוד 102 שורה 8 - עמוד 103 שורה 9). לא זו אף זו, בחקירתה הנגדית אישרה בסופו של יום ק' כי לא עשתה כן כי "אני יודעת שהוא לא יחזיר" (עמוד 92 שורות 28 ו-32 ועמוד 94 שורות 25-26). אם זהו הלך הרוח, ברי כי ההגעה לדירת המתלונן לא נועדה לשוחח או אך לדרוש את הכסף שנמשך.

מעבר לאמור, הגם שכולם טענו כי מטרת הגעת הנאשם ואחרים לדירת המתלונן הייתה לצורך שיח עם המתלונן על משיכת כספי ק' על ידו, אופן הגעתו לדירת המתלונן איננה עולה בקנה אחד עם אדם שכל רצונו לשוחח או לכל היותר לאיים על המתלונן על מנת להביאו להחזיר כסף.

הנאשם, שהוא בחור צעיר וחסון ידע כי פניו מועדות לביתו של אדם בגיל של סבתו פחות או יותר. על אף האמור, ורצונו לשוחח עמו בלבד לכאורה, הוא דאג להגיע לדירה לא רק עם אמו (שיתכן ונוכחותה אכן רלבנטית לשיח בנושא), אלא עם אדם אחד נוסף לכל הפחות, כך על פי גרסתו, ולפי עדות המתלונן - עם שניים נוספים.

באשר לסיבה בגינה הצטרף אדם אחד או שניים לאירוע - בעוד הנאשם ניסה לטעון כי זה הצטרף ללא סיבה מיוחדת ורק כי בלאו הכי שהה עמו באותו יום (עמוד 68 שורות 27-30) האם בעדותה סיפרה ש"ת' נכנס לחפש את הכסף של אמא שלי" (עמוד 101 שורה 33). דהיינו, אפילו קרוב המשפחה שלכאורה לא היה מעורב בפרטי הרקע לאירוע ורק התלווה לנאשם ואמו - ידע להיכנס ומיד לערוך חיפוש בבית המתלונן אחר כסף.

ודוק, הנאשם בחקירתו הנגדית לא ידע ליתן תשובה מדוע נדרש לליווי של אדם נוסף בדרכו לבית המתלונן אם כל שביקש היה לשוחח עמו (עמוד 40 שורה 11 - עמוד 41 שורה 10).

גם העובדה כי הנאשם בעדות בבית המשפט שינה את גרסתו בנוגע להגעה בחבורה עת טען כי ביקש מאמו והאחר להמתין ברכב עם הגעתם לבית המתלון (**עמוד 26 שורות 21-13 ועמוד 41 שורות 21-16**), אף היא מעידה על מידת האמון שניתן ליתן בגרסתו ועל רצונו לנסות ולהרחיק עצמו מהגעה בחבורה ובאופן מאיים לבית המתלון.

התנהגות זו סותרת את טענת ההגנה כאילו כל שרצה הנאשם היה לשוחח עם המתלון ולכל היותר להטיל עליו מורא כדי להביאו לכדי החזרת הכספים.

לא זו אף זו, מעבר להגעה בחבורה למקום, שניתן היה להבין שגם האחר ידע כי הגיעו כדי לחפש כסף בבית המתלון, הנאשם אף הצטייד בתרסיס גז פלפל, שכפי שיפורט בהמשך נחזה להיות דומה לאקדח.

בעניין הצטיידות הנאשם בגז פלפל אני דוחה את גרסת ההגנה כאילו הדבר נעשה מתוך רצון של הנאשם להתגונן מפני המתלון, שנאמר לו כי הוא "אדם גדול" (**עמוד 23 שורה 23 ועמוד 42 שורות 24-26**), כגרסה שקרית ולא סבירה.

אין מחלוקת כי הנאשם טרם כניסתו לדירת המתלון לקח תרסיס גז פלפל מרכבו של אביו.

אמו של הנאשם בעדותה ניסתה לטעון כי הנאשם עשה זאת כדי שאם "הבן אדם ינסה לאיים עליו או משהו, להשתמש באלימות אז שזה יהיה עליו" (**עמוד 106 שורות 10-9**). מעבר לעובדה כי גרסה זו סותרת את גרסתה במשטרה, היא משוללת כל היגיון. מדוע שנאשם צעיר חסון ובריא, המגיע לביתו של אדם מבוגר יחד עם שניים נוספים יחשוש כל כך עד שיצטרך להצטייד במכשיר להגנה עצמית מפניו?!

ודוק, הנאשם בחקירתו הנגדית טען כי לא היה לו כל מידע מקדים לגבי המתלון - לא גילו (אם כי בשלב מאוחר יותר אישר שהעריך את גילו בכ-70 (**עמוד 42 שורות 27-12**)), לא מצבו הרפואי או הכלכלי, למעט העובדה כי היה נשוי לסבתו והיה רב, וכי לטענת האם הוא גנב ממנה כספים (**עמוד 35 שורות 27-6 ועמוד 36 שורה 23**).

אם כך, מדוע שיחשוש מאותו אדם מבוגר עד כדי צורך בהצטיידות בתרסיס גז שנחזה להיות אקדח? אלא שהצטיידות שכזו מתאימה יותר להתנהגות של בריון שמבקש להטיל מורא ופחד ולנטרל כל התנגדות מצד קורבן העבירה.

בסופו של יום גם הנאשם בחקירתו הנגדית התקשה ליתן תשובה לתהייה זו שהופנתה כלפיו על ידי המאשימה ובחר שלא לענות (**עמוד 42 שורות 33-28**), כך שנדמה כי הנאשם עצמו התקשה להגן על תזה שהוא עצמו ניסה לטעון, ובסופו של יום אף אישר בחקירתו הנגדית כי הגיע בחבורה והצטייד בתרסיס גז כיוון שצפה סיטואציה "שיכול להיות בה אלימות, כן" (**עמוד 43 שורות 21-17 ועמוד 51 שורה 9**).

מעבר לאמור, כמפורט לעיל בנוגע לסיבת ההצטיידות של הנאשם בתרסיס הגז הוכרזה האם כ"עדה עוינת". חקירתה במשטרה הוגשה משנמצאה כי היא עומדת בתנאי הקבילות שנקבעו **סעיף 10א (א) לפקודת הראיות**.

בנקודה זו בלבד מצאתי להעדיף גרסת האם במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

בעדותה בבית המשפט ניתן היה להתרשם כי האם מנסה לגונן על בנה תוך שהיא מנסה לגמד את מעשיו. כך לדוגמה

על אף שאין מחלוקת כי הנאשם דחף את המתלונן לעבר הספה עם הגעתם, האם תיארה זאת כאילו בנה הנאשם רק ביקש מהמתלונן לשבת על הספה (**עמוד 104 שורה 19 ועמוד 107 שורה 21**), ועל אף שאין מחלוקת כי הנאשם כיוון את תרסיס גז הפלפל אל עבר המתלונן, זו טענה כי רק החזיקו סמוך לירך (**עמוד 108 שורה 29 ועמוד 112 שורה 15**) ומאוחר יותר הגדילה לעשות וטענה שהמתלונן הוא שהרים את ידו של הנאשם כדי שזה יכוון כלפיו את גז הפלפל (**עמוד 112 שורות 18-19 ועמוד 116 שורות 27-28**). אם כי בסופו של יום העידה כי "**הוא עמד שהוא מכוון עליו את הגז פלפל**" (**עמוד 121 שורה 29**).

מעדותו של החוקר **מר בן שטרית** (**עמוד 14 שורות 5-6, עמוד 15 שורות 6-10 ועמוד 16 שורות 11-13**) ומצפייה בקלטת חקירתה של האם (**ת/18**) עולה כי על אף הרקע הנפשי של האם, זו שיתפה פעולה בחקירה וענתה לכל שאלה שנשאלה לעניין. גם בבית המשפט, על אף הקושי להעיד כעדת תביעה כנגד בנה, היא ענתה באופן מותאם לכל שאלה שנשאלה.

כך יוצא כי לאור נסיבות גביית האמרה, בשים לב להתרשמות בית המשפט מאופן עדותה, אני קובעת כי יש להעדיף את גרסתה בחקירה על פני עדותה בבית המשפט.

בחקירתה במשטרה טענה כי היא שהוציאה את תרסיס הגז מתא הכפפות ברכב ואמרה "**בצחוק, אני איים עליו עם זה שיתן לנו להיכנס... שנראה אמיתיים**", בסופו של יום היא גם תיארה כי הנאשם לקח את הגז ממנה (**ת/18 דקה 48:06**) כך שאמירתה, אולי בהומור, לאיים על המתלונן לא הייתה כוונתו של הנאשם, שכן עת לקח ממנה תרסיס הגז, כיוון אותו לעבר הנאשם תוך הבעת דברי איום כלפי המתלונן ואף ריסוס כלפיו לא נעשה בצחוק כלל וכלל, אך בהחלט נעשה כדי "**שנראה אמיתיים**", כדבריה בחקירה.

גם הנאשם בעדותו לא סיפר על כל כוונה מבדרת בלקיחת גז המדמיע אלא סיפר כי עם פתיחת תא הכפפות על ידו אמו הוא ראה את תרסיס הגז ואמר לה: "**תביאי את זה אני אקח את זה**" (**עמוד 23 שורות 24-25**).

מעבר לאמור, בסופו של יום ולאחר הכרזת האם כ"עדה עוינת", עת נחקרה בנגדית על ידי ב"כ המאשימה לא הכחישה כי לקחו את גז הפלפל כדי לאיים על המתלונן ואף ענתה כי עשו זאת "**רק כדי שיחזיר את הכסף של אמא שלי**" (**עמוד 117 שורות 3-7**). כך שגם גרסתה בבית המשפט לא סתרה באופן מלא את גרסתה בחקירה.

9. ניתן לסכם ולומר כי העובדה שעם כניסתם לבית המתלונן בחר הנאשם לעשות שימוש בכוח תוך דחיפת המתלונן (עובדה שאיננה שנויה במחלוקת) במקביל לבקשות להשיב את כספי סבתו והחיפוש הכמעט מידי שנעשה בבית המתלונן, כפי שיפורט בהמשך, לצד השימוש בכוח שנעשה במהלך האירוע ואף גם לאחר יציאת האם והאחרים מהבית - סותרים באופן מהותי את טענת ההגנה כאילו כל מטרת ההגעה לבית המתלונן הייתה לצורך שיח ו/או שימוש באיום או בכוח על מנת להובילו להשבת הכספים.

כך יוצא כי גם אם לנאשם ואמו הייתה כוונה גם לשוחח עם המתלונן לגבי כספי ק', הרי שאופן הגעתם למקום, לצד התנהגותם במהלך האירוע והתנהגות הנאשם בסיום האירוע מעידים כי פניהם היו לביצוע פעולה

של איום או הפעלת כוח לצורך לקיחת כסף או שווה כסף מהמתלונן, אף ללא הסכמתו.

אופן קרות האירוע

10. על פי עדות המתלונן עם הכניסה לביתו הנאשם דחף אותו לספה **(עמוד 24 שורה 7 ושורה 26)**. גרסה דומה, לפיה הנאשם הגיע יחד עם שניים אחרים לדירה ועם כניסתם הנאשם דחפו, מסר המתלונן בסמוך לאירוע לשוטרי הסיור שהגיעו לזירה **(ת/15 מצלמת גוף שמשויכת לדוח פעולה 100914960 דקה 2:35 ודקה 09:05)**.

הנאשם אף הוא אישר כי דחף את המתלונן לספה אך העיד כי לדחיפה קדם שיח קצר בינו לבין המתלונן על הכסף ששייך לסבתו **(עמוד 45 שורות 20-33 ועמוד 65 שורה 18)**.

המשיך המתלונן והעיד כי הנאשם **"נתן הוראה לשני הכושם האלה, והם נכנסו לשני חדרים"**, **(עמוד 24 שורות 7-8 ועמוד 25 שורות 2-3)**. משנשאל לפרש ההוראה שנתן הנאשם השיב המתלונן **"שיחפשו כסף"** **(עמוד 24 שורה 10)**.

גרסת המתלונן הנוגעת להגעת הנאשם והאם יחד עם מספר אנשים מתיישבת אף עם הגרסה הראשונית שמסר המתלונן למוקד 100 עת אמר בשיח ש**"הוא דחף אותי נתן לי מכות הוא ריסס אותי בגז מדמיע"** **(ת/13 דקה 0:59)** וכן עם גרסתו כפי שמסר בהודעתו בביתו, שעות ספורות לאחר קרות האירוע **(נ/7 שורות 2-13)**.

המתלונן בחקירתו הנגדית לא שינה גרסתו בעניין האנשים שהגיעו יחד עם הנאשם לביתו באירוע והתעקש כי הנאשם הגיע לביתו יחד עם אמו ושניים נוספים, יוצאי העדה האתיופית **(עמוד 61 שורות 15-16, 18-20 ו-25-29 ועמוד 84 שורה 18 ושורה 31)**.

בשונה מטענת ההגנה כאילו בעניין זה שינה המתלונן את גרסתו, הקשבה לשיחתו עם מוקד 100 מעלה כי כבר בדיווח למוקד טען כי **"באו שלוש עבריינים עכשיו"** **(ת/13 דקה 0:25)**.

כמו כן, עיון בדו"ח הפעולה של שוטר הסיור מעלה כי כבר בגרסתו בשטח מסר לשוטר כי עת **"הגיע לביתו והבחין בשלושה בחורים ובאישה אחת בשם א'"** **(ת/11)**.

ודוק, גרסת ההגנה כי הנאשם הגיע יחד עם קרוב משפחתו למקום נבחנה בחקירה, ואין מחלוקת כי אותו אחר לא הועמד לדין.

בלאו הכי נקודה זו - האם הגיעו יחד עם הנאשם שני בחורים כהי עור או שמא אדם אחד קרוב משפחתו - איננה קריטית שכן אין מחלוקת שהנאשם לא הגיע לבדו למקום אלא יחד עם אמו ולכל הפחות אדם אחר נוסף שאיננו חלק מאותה מחלוקת כספית וכפי שיתואר בהמשך אף ביצע חיפוש אחרי כסף מיד לאחר כניסתם לבית המתלונן **(עמוד 101 שורה 12)**

(33).

עם זאת, לאור קביעת ממצאי המהימנות דלעיל, אקבע לפי גרסת המתלון כי היו שניים נוספים שהגיעו עם הנאשם ואמו לדירת המתלון.

באשר לחיפוש כסף בבית המתלון - מעבר לעדות המתלון כמפורט לעיל, האם בעדותה בבית המשפט אף היא סיפרה כי האחר ביצע חיפוש אחר כסף בחדרי הבית.

אמנם בחקירתה במשטרה האם אף סיפרה כי היא עצמה חיפשה בחדרי המתלון אחר "כסף שלו" (הכוונה לכסף של המתלון, ט.ל.ש) **(ת/18 דקה 23:42 ודקה 42:36)**. עם זאת, כאמור, בעדותה בבית המשפט דייקה וסיפרה כי רק האחר חיפש כסף בחדרים. האם אמנם הוכרזה כעוינת, בין היתר, בגין סתירה זו, אך עדותה זו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלון עצמו שסיפר כי האם נכחה בכל מהלך האירוע בסלון ולא נכנסה לחדרים **(עמוד 27 שורות 7-8)**.

מה גם שהסברה שביקשה לקחת על עצמה אשמת יתר כדי לא לסבך את האחר הוא בהחלט הסבר סביר שהיה נשמע אותנטי בבית המשפט.

הנאשם בעדותו אמנם הכחיש כי נתן כל הוראה לאחרים לחפש בבית המתלון, אלא שהעובדה כי בוצע חיפוש על ידי אדם שלטענת הנאשם הוא "טרמפיסט" בלבד, ללא סיבה נראית לעין, איננה סבירה, והחיפוש על ידי האחרים בבית המתלון דווקא מתיישבת יותר עם גרסת המתלון ולפיו הנאשם הורה להם לערוך חיפוש.

לשאלות בית המשפט לא ידע הנאשם ליתן הסבר להתנהגות האחרים שערכו חיפוש בבית המתלון, לכאורה ללא כל סיבה **(עמוד 48 שורות 21-33)**.

משכך, יש להעדיף את גרסת המתלון ולקבוע כי לאחר כניסת הנאשם, אמו והאחרים לבית המתלון, האחרים קיבלו הוראה מהנאשם לערוך חיפוש וזה אכן בוצע על ידם.

המשיך המתלון וסיפר כי משביקש לקום, הנאשם הוציא "אקדח שחור כזה" מהכיס, שם אותו ברקתו ואמר לו כי "אם אתה זז אני מפוצץ לך את המוח" **(עמוד 24 שורות 18-19, שורות 27-28 ושורה 32)**, מספר פעמים **(עמוד 24 שורה 22)**, והנאשם שם את הרגל שלו על רגלו כך שלא יכול היה לזוז **(עמוד 24 שורה 23 ושורות 32-33, עמוד 58 שורה 9, עמוד 60 שורה 15, עמוד 64 שורות 7-16 ועמוד 65 שורה 2)**.

גרסה דומה, באשר לשימוש באותו "אקדח" ולאופן האיום, מסר המתלון מיד לאחר קרות האירוע כעולה מתיעוד שיחתו במצלמת הגוף של שוטר הסיור שהגיע לזירה **(ת/15 מצלמת גוף שמשיכת לדוח פעולה 100914960 דקה 2:40-2:15, 4:20 ות/11)**, וכן בחקירתו **(נ/6)**, וזאת אף לעניין חסימתו באמצעות רגלו של הנאשם **(שורות 5-6)**.

באשר לתיאור תרסיס הגז, עת עומת המתלון עם גרסת ההגנה הנוגעת למראה התרסיס עמד המתלון על כך שנעשה שימוש באקדח של ממש, וטען כי לא ראה כיצד נראה תרסיס הגז, שאיננו אותו אקדח, וכדבריו: "האקדח הוא צמוד

לאינדקס כל הזמן במוח שלי. אחר כך הוציא את המרסס הזה", ולשאלה האם היה גם אקדח וגם מרסס השיב: "בדיוק. האקדח היה צמוד לאינדקס, כל רגע הוא אומר לי אני אפוצץ לך את המוח, 5,6,7,10 פעמים אמר את המילה הזאת" (עמוד 58 שורות 20-24 ועמוד 60 שורות 27-30). בהמשך שב וחזר על כך שהנאשם אמר לו: "אני אפוצץ לך את המוח", מספר פעמים (עמוד 59 שורות 4-5, עמוד 70 שורות 29-33 ועמוד 76 שורות 9-10 ושורה 33).

בהמשך חקירתו הנגדית שב וטען כי: **"זה אקדח שחור, כמו שאני מכיר, כמו שאני רואה אצל המשטרה, זה אקדח כזה שחור והוא שם לי אותו צמוד לאינדקס והוא אמר לפחות לפחות איזה 10 פעמים את המילה הזאת שאני אפוצץ לך את המוח ואני לא הספקתי לראות את השפריץ הזה, כי הוא השפריץ לי בעיניים" (עמוד 60 שורות 3-7). המתלונן הוסיף והסביר כי ראה רק אקדח, שהנאשם הוציא מכיסו, כי לא ראה בקבוקון, ושב וטען כי מדובר ב"אקדח רגיל כמו שאנחנו מכירים" (עמוד 60 שורות 8-20).**

כמו כן, בהערת אגב כאשר נחקר בנגדית על עניין הסכסוך הכספי אמר המתלונן: **"אני מתפלא בכלל על הדיון, אנחנו באנו בגלל שהוא איים עליי ברצח..." (עמוד 44 שורה 14), ושוב כי: "אני התמקדתי על הניסיון לרצח..." (עמוד 53 שורה 3).**

בחקירתו הנגדית אף טען כי: **"רק אני הייתי מאופק ולא זזתי, אם לא הייתי מקבל כדור בראש" (עמוד 48 שורה 27 ועמוד 76 שורה 27), כי ראה מבט של "לחלסל" בעיניו של הנאשם (עמוד 61 שורה 13), ושב והתייחס לאותו תרסיס גז כ"אקדח" (עמוד 71 שורה 19, עמוד 77 שורה 12, עמוד 83 שורה 1 ושורה 12, עמוד 84 שורה 14 ועמוד 85 שורה 10) ולמעשה הנאשם כ'ניסיון רצח' (עמוד 75 שורות 15-19 ועמוד 85 שורה 10). בתשובה לטענות באת כוח הנאשם לפיה ידע כי לא היה מדובר באקדח אמיתי, השיב כי מדובר ב"המצאות" (עמוד 75 שורות 23-29).**

תיאורו זה של המתלונן את אותו "אקדח" עולה בקנה אחד עם תיאור שמסר מיד בתום האירוע, עת שוחח עם מוקד 100 בו סיפר ש"הבת של גרושתי איימו עליי באקדח הוא ריסס אותי... והנכד שלה איים עליי באקדח" (ת/13 דקה 0:28 ודקה 0:44), וכן עולה עם גרסתו הראשונית לפיה כאשר הוצמד "אקדח שחור" לרקתו, אמר לנאשם: **"אתה רוצה לירה - תירה, תעשה מה שאתה רוצה" (ת/15 מצלמת גוף שמשויכת לדוח פעולה 100914960 דקה 2:47, דקה 9:20), וכן מחקירתו (נ/6 שורה 5).**

לאור האמור, אני דוחה אף טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה לפיה המתלונן העלה לראשונה גרסתו לפיה נעשה שימוש באקדח של ממש רק בעדותו.

בעדות האב בבית המשפט טען האב כי תרסיס הגז נקנה על ידו והושם ברכב שעמו הגיעו הנאשם והאחרים לאירוע. אמנם בשונה מגרסתו במשטרה טען כי תרסיס הגז לא נראה שונה ממיכל תרסיס גז רגיל, אך אישר כי השתמש במינוח של "אקדח מפלסטיק שחור" בתוארו את תרסיס הגז בשל הדק שקיים במנגנון שדומה להדק של אקדח (עמוד 94 שורות 7-21). כך למעשה חיזק את גרסת המתלונן כי מראה תרסיס הגז היה בו אלמנט שדמה לאקדח ממש.

לא זו אף זו, הנאשם בעדותו, עת התבקש על ידי באת כוחו לתאר את תרסיס הגז שעשה בו שימוש, הדגים בתחילה

צורה של אקדח ואף העיד כי "זה צורה של אקדח, כן..." (עמוד 29 שורות 5-6). גם בחקירתו הנגדית אישר כי הצורה היא של אקדח, אם כי באופן תמוה טען באותה נשימה כי "אבל זה לא נראה כמו אקדח" (עמוד 60 שורה 31 - עמוד 61 שורה 3).

מדוע שתרגיש גז בצבע שחור שיש לו צורה של אקדח לא יראה כאקדח?

מה גם שבלאו הכי הנאשם בחקירתו הנגדית אישר בסופו של יום כי גרסת המתלון בעניין זה היא הנכונה (עמוד 62 שורות 16-26).

משנקבעו לעיל ממצאי מהימנות הנוגעים לעדות המתלון, משתיאור תרגיס הגז כפי שמסר בעדותו חוזק הן בגרסתו המידית לאירוע, הן במידה מסוימת בעדות האב, ואף בגרסת הנאשם עצמו, אני קובעת כי אקדח גז הפלפל שנעשה בו שימוש במהלך האירוע על ידי הנאשם נחזה להיות אקדח.

11. באשר למלל המדויק שאמר הנאשם למתלון במהלך האירוע נחקר המתלון ארוכות אף בחקירה נגדית ועמד על כך שהנאשם איים "לפוצץ לו את המוח", תוך שהוא מצמיד לרקתו "אקדח" ומונע ממנו לקום (כמפורט לעיל וכן בעמוד 74 שורות 15-16 ושורה 28 וכן בעמוד 75 שורה 33).

ניסיונה של הסגורית לעמת את המתלון עם שוני מינורי בין גרסתו במשטרה לעדותו בבית המשפט לא שינתה את גרסתו של המתלון והוא עמד על גרסה זו. מה גם שהבדל כה מינורי כפי שהוצג בחקירה הנגדית נדמה שאין בו כדי להוות שינוי גרסה כלל (עמוד 76 שורות 5-7).

למעשה, גם הנאשם סיפר בעדותו כי לאחר שיח שלו עם המתלון על הכסף "הוצאתי את הגז כיוונתי עליו, אמרתי לו שאם הוא לא יביא את הכסף אני ארסס אותו" ואישר כי איים עליו שאם לא ישיב את הכסף: "ארסס לך את המוח" (עמוד 25 שורות 2-3, עמוד 46 שורות 10-13 ושורות 27-29 ועמוד 65 שורות 25-30).

ודוק, העובדה כי הנאשם טוען שאמר ש"ירסס לך את המוח" (עמוד 78 שורות 23-24), כאילו מכאן ניתן לדעת שגם המתלון הבין שמדובר באקדח גז ולא אקדח אמיתי, איננה טענה שניתן להיבנות עליה שכן למילה "לרסס", בוודאי בהקשר של אירוע אלימות בו היה נתון המתלון יכולה בהחלט להיות אף אסוציאציה של שימוש באקדח ותגובת המתלון שאין הבדל בין המושגים, מעידה על כך שכך הוא פירש את דברי הנאשם כלפיו - כפגיעה בו באמצעות החפץ שנחזה להיות אקדח (עמוד 78 שורות 25-33).

12. המשיך המתלון וסיפר כי לאחר כרבע שעה - 20 דקות "הם מצאו כסף" (עמוד 25 שורות 2-3).

גרסה הנוגעת לחיפוש אחר כסף בדירתו אף נמסרה בסמוך לסיום האירוע כבר בדיווח המתלון למוקד 100 עת סיפר כי "הם חיפשו בכל הדירה לקחת כסף" (ת/13 דקה 1:09), וכן בגרסתו הראשונית לשוטרים (ת/15 מצלמת גוף שמשיכת לדוח פעולה 100914960 דקה 2:58 ודקה 9:10).

אף חוקר הזירה, **ע"ת 1**, איש המז"פ מר. דוד לוי (להלן: "**איש המז"פ**") ציין בדו"ח מסכם חקירת מז"פ שערך לאחר תחקור המתלונן ובחינת הזירה כי זיהה בדירה סימני חטוט בארונות בחדר העבודה ובחדר השינה (**ת/14 וכן עמוד 15 שורות 1-3 ועמוד 19 שורות 30-7**) - דבר שעולה בקנה אחד עם גרסת המתלונן כי היו אחרים שערכו חיפוש בדירתו במסגרת האירוע.

בנקודה זו אציין כי ברי שדו"ח המז"פ ומסקנותיו נובעים בין היתר מתחקור המתלונן בזירה שכן אין לו יכולת לדעת מה היה מצב הדירה טרם הגעת העבריינים לזירה, אך הדבר נכון לכל אירוע בו מגיע איש מז"פ לזירה ובוחן אותה. תחקור קורבן העבירה ועדים לאירוע הוא אחד האמצעים שיש לאיש מז"פ לצורך בחינת זירה.

צודקת ב"כ הנאשם, כפי שטענה בסיכומיה, כי תיאור המתלונן אירוע שארך כעשרים דקות הוא ככל הנראה תיאור מוגזם של האירוע שכן מדוח הפעולה של השוטרים שהוזעקו למקום עולה כי דיווח הגיע למוקד 100 כבר בשעה 14:50 (**ת/10, ת/11**) בעוד המתלונן סיפר כי הגיע לביתו ופגש בנאשם, אמו והאחרים בסביבות השעה 14:45 (**עמוד 55 שורות 10-7 ונ/6 שורה 3**).

כך יוצא כי ניתן להניח כי האירוע כולו ארך דקות ספורות בלבד.

גם אם הגזים הנאשם בתיאור הזמן, אין בכך כדי לפגום במהימנות גרסתו, שכן אירוע טראומתי, גם אם אורך דקות ספורות, עשוי להיחרט בזיכרוננו של נפגע העבירה כאירוע שארך זמן ארוך יותר בשל המצוקה בה היה שרוי. כך גם הסביר המתלונן את הדברים עת עומת עם פערי הזמנים להם טען (**עמוד 56 שורות 33-11**).

באשר לתיאור הכסף שנגנב טען המתלונן בעדותו שנגנבו 5,000 ₪ בחדר אחד, 800 ₪ שהיה פרוטים לשטרות של 20 ו-50 ₪, וכן 3 פנקסי צ'קים, שניים על שם בנו חיים מאיר אוחיון והאחד על שמו (**עמוד 25 שורות 15-5**).

כאן המקום לציין כי המתלונן בחקירתו במשטרה ציין רק 5,000 ₪ שנגנבו (**נ/7 שורה 10 ונ/6 שורה 7**) ו-800 השקלים הנוספים שתיאר בעדותו נוספו רק בריענון הזיכרון השני שנערך לו עם הפרקליטה לקראת עדותו.

על בסיס גרסתו בחקירה במשטרה כתב האישום ייחס לנאשם גניבת 5,000 ₪ בלבד. כך למעשה התלונה על גניבת 800 ₪ נוספים מהווה עדות כבושה.

המתלונן בחקירתו הנגדית ידע ליתן הסבר מדוע לא אמר מיד לשוטרי הסיור כמה כסף נגנב לו ואף ידע להסביר מדוע בתחילה חשב כי רק 5,000 ₪ נגנבו מביתו ואילו 800 ₪ הנוספים שהיו מונחים בחדר אחר התבררו לו בשלב מאוחר יותר ועל כן התלונן רק על סכום שכזה במשטרה (**עמוד 46 שורות 21-23 ועמוד 48 שורות 16-13**). עם זאת, המתלונן לא ידע ליתן הסבר מדוע בריענון הזיכרון הראשון עם הפרקליטה לא הביא מידע נוסף זה בפניה והמתין עד בסמוך לעדותו בבית המשפט כדי למסור לה מידע זה. טענתו כאילו לא נשאל על סכום הכסף שנגנב, אינו עולה בקנה אחד עם גרסתו לפיה הפרקליטה עברה עמו מילה במילה על גרסתו במשטרה, בה אין מחלוקת כי הייתה גם התייחסות למה שנגנב (**עמוד 46 שורות 20-12**).

במצב דברים זה, לעצם כבישת העדות נתן המתלונן הסבר סביר ועל כן אין בשינוי הגרסה כדי לפגום במהימנות גרסתו

של המתלונן. עם זאת, משלא ניתן המתלונן הסבר מניח את הדעת מדוע בחר לשמור מידע זה לעצמו במשך חודשים ארוכים עד פגישתו עם התביעה לקראת עדותו בבית המשפט - אינני סבורה כי יש מקום לייחס לנאשם אף גניבת 800 ₪ שהתווספו.

האם בעדותה הכחישה מכל וכל גניבת כסף מזומן והתעקשה כי כל שלקחו היו פנקסי הצ'קים שלא נעשה בהם שימוש בסופו של יום **(עמוד 120 שורות 10-21)**. על אף התעקשותה זו, כפי שצינתי לעיל, היה ניתן להתרשם באופן ברור כי זו מנסה לגונן על בנה תוך מזעור מעשיו, כפי שאף נימקה את הפער בין גרסתה במשטרה לגרסתה בעדות לעניין מידת מעורבותה בהשתלשלות האירועים **(עמוד 102 שורות 13 ו-32, עמוד 103 שורות 18-19, עמוד 112 שורה 10 ועמוד 120 שורות 21-22)**, ועל כן יש קושי לקבל גרסתה זו ויש להעדיף בעניין זה את גרסת המתלונן, בהסתייגות שתוארה לעיל.

ודוק, חיזוק משמעותי למהימנות גרסתו של המתלונן קיימת בעובדה ש-3 פנקסי צ'קים נמצאו בבית הנאשם, בארון בחדר הילדים, והובאו על ידי אביו של הנאשם למשטרה - שניים על שם בנו של המתלונן והאחד על שמו **(בעדות האב עמוד 89 שורה 21 - עמוד 90 שורות 29-32 ועמוד 91 שורות 1-22, תמונה 16/ת ובעדות האב עמוד 119 שורות 23-31)**.

13. המשיך המתלונן ותיאר כי **"הם לקחו את הצ'קים ואת הכסף והם רצו לכיוון היציאה, הוא הוציא את האקדח, חזר אחורה, אני באתי לקום הוא שרט אותי פה בצוואר"** **(עמוד 26 שורות 2-4, וכן שורות 18-19)**, תוך שהוא הצביע בתחילה על צד ימין של העורף **(עמוד 26 שורה 5)**, אך תיקן כי השריטה הייתה בצד שמאל, וזאת כפי שתועד על ידי המשטרה **(עמוד 26 שורות 8-10)**. כמו כן תיאר כי הנאשם **"ריסס לי בעיניים ובגרון"** באופן שגרם לכאב רב מאוד **(עמוד 26 שורות 19-22 ושורות 28-29)**.

ודוק, המתלונן חזר פעם אחר פעם על תיאור לפיו בתחילה הנאשם היה בדרכו לצאת מהבית אך **"חזר אחורה"** עת שב לשרוט אותו ולהתיז עליו גז מדמיע **(עמוד 26 שורה 19 ושורה 26 וכן עמוד 49 שורות 11-12, עמוד 64 שורות 21-23, עמוד 79 שורות 25-27 ועמוד 87 שורה 7-17)**.

עובדת התזת גז הפלפל לעבר המתלונן איננה שנויה במחלוקת. עם זאת, הנאשם הכחיש כי אף שרט את המתלונן.

עדותו בעניין זה מחוזקת בגרסת איש המז"פ אשר תיעד בצילום את פגיעת גז הפלפל בגופו ובבגדיו של המתלונן וכן שריטה על צוואר המתלונן **(תמונות מת/15 וכן עמוד 16 שורה 30 - עמוד 17 שורה 25 ועמוד 20 שורה 29 - עמוד 21 שורה 33)**.

בעניין זה אציין כי הגם שהמתלונן תיאר שריטה אשר תועדה לכאורה בצילום על ידי איש המז"פ, המתלונן בעדותו בבית המשפט טען כי התמונה שהוצגה לו לא מתעדת את השריטה שנגרמה לו כתוצאה ממעשיו של הנאשם שכן סבר שמיקום הפגיעה היה במקום אחר בגופו מזה שתיעדה התמונה **(עמוד 81 שורות 13-31)**.

עיון בתמונה 12 בת/15 מעלה כי במקום שתועד על ידי איש המז"פ ניתן לראות סימן אדום על צווארו של המתלונן. עם זאת, כאמור, המתלונן עצמו טען כי לא שם נשרט כתוצאה ממעשי המתלונן. זאת על אף שהתמונה שתועדה עולה בקנה אחד עם מה שהציג המתלונן מיד לאחר תום האירוע לשוטר הסיוע. כמו כן, צפייה בת/15 מעלה כי כבר בעת מסירת גרסתו הראשונית שאל את השוטר: "תגיד לי יכול להיות הוא שרט אותי פה? אתה רואה משהו?", תוך שמצביע על המיקום שתועד לאחר מכן בתמונה, והשוטר השיב לו כי רואה אדום, והמתלונן הסביר כי כשניסה לקום הנאשם שרט אותו (ת/15 מצלמת גוף שמשויכת לדוח פעולה 100914960 דקה 15:10).

הגם שקיים חוסר בהירות בנוגע למיקום השריטה, לא ניתן לומר כי בלבול בעניין שכזה, במיוחד בשים לב לאירוע הטרומתי שעבר המתלונן יש בו כדי לפגום פגיעה מהותית במהימנות העד. דווקא העובדה כי מנסה לדייק במיקום הפגיעה ולא מעיד בהתאם לממצאים שהוצגו בפניו מחזקים את מהימנותו.

במצב דברים זה, ניתן לסמוך ממצא עובדתי על עדות המתלונן ולפיו נשרט כתוצאה ממעשי הנאשם במהלך האירוע על אף שינוי הגרסה באשר למיקום השריטה.

14. באשר למידת הבנתו של הנאשם מה מצא האחר בדירת המתלונן -

בחקירתו הנגדית עמד המתלונן על כך שמתוך התנהגות שותפיו לעבירה, הבין הנאשם שהכסף נמצא, שכן מלכתחילה הגיעו כדי לחפש כסף ועת עזבו האחרים את הדירה בריצה, הצטרף אליהם, מתוך שהבין כי נמצא הכסף שאם לא כן, מדוע עזב הבית? (עמוד 58 שורות 12-7 ועמוד 61 שורות 28-27).

לא זו אף זו, אף אמו של הנאשם העידה כי יצאה מהדירה בעקבות אמירתו של האחר "בואו מצאתי מצאתי" (עמוד 104 שורה 25 ועמוד 118 שורה 19), ועל אף שניסתה לגונן על בנה בעדותה תוך שטענה בתחילה שהבינה רק בשלב מאוחר יותר מה מצא האחר בבית, בסופו של יום הסבירה ש"הוא מצא את הפנקסים צ'קים של י' או של הבן שלו" (עמוד 105 שורה 8) ואף "שאולי הוא מצא את הכסף של אמא שלי" (עמוד 118 שורה 33). אף בחקירתה במשטרה טענה כי אותו אחר הוא מצא את הצ'קים וצעק "רוצו רוצו" "צאו צאו מצאתי" "בואו בואו" (ת/18 דקה 27:30).

גם ללא הסבר זה, ברי כי מהקשר הדברים שהעידה, לפיו הגיעו לדירה כדי לשוחח על גניבת כספי אמה, חיפוש שנערך בחדרים אחר כסף ויציאה מהבית לאחר שהאחר צעק מצאתי - מביאים למסקנה ברורה כי יציאתם מהדירה קרתה לאחר שהבינו כי מצאו את מבוקשם.

ודוק, אין מחלוקת כי הסלון בו שהו המתלונן עם הנאשם והאם הוא קטן והמרחק בין הצדדים היה מטרים ספורים בלבד (תמונות 3-4 בת/15), כך שמה ששמעה האם היה אף על הנאשם לשמוע, וכאמור, האחר פנה בלשון רבים עת צעק "בואו..רוצו..צאו" - פנייה שהייתה מכוונת הן לנאשם והן לאמו.

בעניין זה מסר הנאשם גרסה לא סבירה שיש לדחותה כאילו לא ידע מה עשה האחר בבית (עמוד 47 שורות 8-7),

זאת על אף גרסת האם שהאחר ערך חיפוש בבית. לא זו אף זו, בעוד האם תיארה אירוע סביר בו יצאה את הבית לאחר שהבינה כי האחר מצא את מבוקשם, הנאשם טען כי אמר לאם לצאת מהבית **"כי בראש שלי הוא לא רוצה להחזיר את הכסף... שאין לנו מה לעשות פה"** (עמוד 47 שורות 29-33). גרסתו של הנאשם כאילו אחרי דקות ספורות בלבד בהן כלל לא ידע מה עשה האחר, הוא אמר לאמו לצאת כיוון שהתייחס מהאפשרות לקבל הכסף מהמתלון תמוהה ומתחמקת בשים לב ליציאת האם מהבית עם האחר ולאחר שזה הכריז על מציאה.

כמו כן, עם סיום האירוע העיד הנאשם כי הגיע לרכב וביקש מהאחר לנסוע מהר (עמוד 53 שורות 3-4), אולם לא ידע להסביר מדוע ביקש לעזוב במהירות את המקום אם לא ידע שנגנב דבר (עמוד 53 שורות 26-29). רק בהמשך טען כי אמר לאחר לנסוע מהר מכיוון שרצה להימלט מהמשטרה שהניח שהמתלון יזמין לאחר שריסס עליו את הגז (עמוד 55 שורות 6-17). גם שינויי גרסה אלה מחלישים את גרסת הנאשם כאילו לא ידע דבר על הגניבה.

מעבר לאמור, האם העידה כי בסמוך לאחר האירוע, עת הגיעו השלושה לשכונה, האחר הוציא תיק ובתוכו הצ'קים שנגנבו, והשלושה הלכו יחד לסופר (עמוד 125 שורות 1-6). משהבינה כי גרסה זו מסבכת את בנה בידיעה על הרכוש שנגנב ועומדת בסתירה לגרסתו, שינתה פתאום גרסה זו ואישרה שיתכן שהנאשם לא ידע על הרכוש שנגנב (עמוד 125 שורות 12 ושורות 27-32), אך לשאלת בית המשפט הבהירה האם כי **"כולנו ידענו שיש צ'קים. שלושתנו ידענו. ת'אמר לנו את זה באוטו.. ידענו את זה רק באוטו"** (עמוד 125 שורות 24-26).

שינוי זה בגרסאותיה מעיד כאלף מילים על הקושי של האם להפליל את בנה בגרסתה ואת רצונה לגונן עליו.

משכך, לאור תיאורה כי האחר צעק "מצאתי" וכל השלושה ידעו מיד ובסמוך לאירוע כי נמצאו שלושה פנקסי צ'קים בדירה - יש לקבוע כי כך היו פני הדברים וכל הגרסאות שמרחיקות את הנאשם מההבנה והידיעה נובעות רק מרצונה להגן על בנה.

מעניין לציין כי על אף שהנאשם סיפר גרסה כמעט מלאה לאירוע, הגם שחזר על כך שלא זוכר את כל שארע (עמוד 25 שורה 33), דווקא בנקודה כל כך מהותית לבחינת טענות ההגנה, הנאשם לא ידע לומר מה קרה עם האחר במהלך האירוע (עמוד 26 שורות 7-9) וכן לא זכר שהאחר סיפר שהוא מצא את פנקסי הצ'קים (עמוד 28 שורות 26-29) ואף טען באופן מפתיע כי שמע לראשונה על פנקסי הצ'קים רק בחקירה (עמוד 28 שורות 30-31) על אף שאלה נמצאו בבית הוריו. לא זו אף זו, הנאשם בחקירתו הנגדית טען כי לא שמע כלל את האחר מספר על פנקסי הצ'קים שמצא זאת על אף שכולם היו נוכחים באותו הרכב. משעומת עם חוסר ההיגיון שבגרסתו, פתאום טען רק כי **"לא. לא זוכר דבר כזה"** (עמוד 59 שורות 8-23).

מעדותו של הנאשם בעניין כה מהותי התרשמתי כי זה ניסה להרחיק עצמו מהידיעה הנוגעת לחיפוש ולמציאת הכסף משאלה פוגעים בגרסתו כאילו רק רצה לגרום למתלון להחזיר הכסף ולא ביקש להפעיל כוח כדי לקחת כסף או שווה כסף מהמתלון, אך תשובותיו המתחמקות דווקא בנושאים שבליבת המחלוקת, תשובות שאף לא מתיישבות כאמור עם ראיות אחרות ועם היגיון סביר - מביאים למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון כלשהו בגרסתו זו.

כך מצטיירת לה תמונה לפיה עם כניסת הנאשם, אמו ואחרים, לבית המתלון, נוצר דו שיח קצר בין הנאשם למתלון במסגרתו הנאשם דחף את המתלון על הספה, איים עליו עת הוא אוחז בידו תרסיס גז שנדמה להיות אקדח במילים "אני ארסס לך את המוח" או מלל דומה לכך, עת הוא מרתק אותו לספה. באותה העת האם הטיחה במתלון גידופים והאחרים ערכו חיפוש בחדרי הדירה. משנמצאו ₪ 5,000 ושלושה פנקסי צ'קים האחרים יצאו את הבית תוך צעקה "מצאתי", ואמו של הנאשם הצטרפה ליציאה מהבית. הנאשם פנה בתחילה לעבר אמו, אך חזר על עקבותיו, שרט את צווארו של המתלון וריסס בפניו גז פלפל.

התנהלות זו מעידה על הגעה בחבורה, תוך חלוקת תפקידים בין המעורבים לצורך הטלת מורא ונטרול יכולת ההתנגדות של המתלון מפני ביצוע חיפוש ולקיחת כסף ושווה כסף אף ללא הסכמתו מהדירה.

ודוק, הנאשם בחקירתו הנגדית עומת עם תיאור האירוע כך, אך לא ידע ליתן הסבר לחלוקת התפקידים הברורה בין בעלי התפקידים השונים באירוע (עמוד 51 שורות 29-21).

15. משקבעתי ממצאים עובדתיים הנוגעים לאופן קרות האירוע, אפנה לבחינת הטענות המשפטיות הנוגעות לעבירה שבה יש להרשיע את הנאשם. לשם כך, אבחן תחילה יסודות עבירת השוד אל מול עבירת הסחיטה באיום/בכוח.

עבירת השוד -

16. סעיף 402 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים.

בע"פ 1160/09 אזולאי נגד מדינת ישראל (19/10/09) (להלן: "פס"ד אזולאי") ניתח כב' השופט י' דנציגר בהרחבה את יסודות עבירת השוד וקבע כך:

"ארבעה יסודות מרכיבים את עבירת השוד: הראשון - גניבה; השני - נקיטת אלימות; השלישי - נקיטת האלימות צריך שתעשה בשעת הגניבה או בתכוף לפניו או לאחריה; הרביעי - האלימות צריך שתינקט במטרה להשיג את הדבר הנגנב או כדי לעכבו בידי הנגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה. יודגש כי מדובר בארבעה יסודות מצטברים, דהיינו על מנת שתתקיים עבירת השוד צריכים להתמלא ארבעת היסודות הנ"ל גם יחד [ראו למשל: פסק דינו של כבוד הנשיא מ' שמגר בע"פ

5299/92 הררי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 485, 495-496 (1995) (להלן - עניין הררי) ...

17. היסוד הראשון: "גניבה" -

יסוד הגניבה של עבירת השוד נבחן על פי רכיבי עבירת הגניבה המעוגנת בסעיף 383(א)(1) לחוק העונשין [עניין הררי, בעמוד 495-496], והגדרתה כדלהלן:

"נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע".

בהגדרת הגניבה הבסיסית בסעיף 383 לחוק העונשין קיימים שני מצבי גניבה.

הרלבנטי לעניינו הוא בנטילה ונשיאה של חפץ הניתן להיגנב. ודוק, עבירת הגניבה אינה מוגבלת להגנה על הבעלות הרכושית. היא מגינה גם על מי שבידיו חזקה בלבד, לרבות חזקה פגומה. מכאן, ש"התכלית של הגנה על ה'חזקה' (להבדיל מ'בעלות') - באה להרחיב את תחולת ההגנה לכל מי שמחזיק בפועל ב'דבר', בין שהוא הבעלים ובין שאינו הבעלים" (יעקב קדמי על הדין בפלילים חלק שני 607 (מהדורה מעודכנת, 2005).

[ראו: דנ"פ 2334/09 פרי נגד מד"י (23/05/11)]

באשר ליסוד הנפשי העומד בבסיס הוכחת עבירת הגניבה והשוד נקבע בע"פ 3040-99 טרבי נגד מדינת ישראל (23/01/00) כי: **"לשם כך יש צורך להוכיח את היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בגניבה, שהוא הכוונה לגנוב, כמשמעותה בסעיף 383(א)(1): 'במרמה, ובלי תביעת זכות בתום לב' ומתוך כוונה לשלול את הבעלות בדבר לצמיתות. כמו כן יש צורך להוכיח את היסוד הנפשי המיוחד הדרוש להרשעה בשוד; שהוא הכוונה לשדוד, כמשמעותה בסעיף 402(א), המתמצית באלימות או באיום באלימות, בשעת מעשה או בתכוף לפניו, מתוך כוונה 'להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו... או כדי למנוע התנגדות ... או להתגבר עליה' .**

ודוק, בספרו של כבוד השופט יעקב קדמי, סבר הכותב כי יסוד המרמה והעדר תביעת זכות, על אף הניחוח הנפשי שבהם, מהווים חלק מהיסודות העובדתיים שיש בהם כדי לאפיין את הנשיאה והנטילה, ועל כן היסוד הנפשי מצטמצם לקיומה של "כוונת שלילת קבע".

[ראו: י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, עמוד 603 (מהדורה מעודכנת, 2005), (להלן: "יעקב קדמי").]

ברי כי לאור קביעות הממצאים העובדתיים שלעיל התקיימה עבירת הגניבה על ידי הנאשם בצוותא חדא עם אחרים.

ראשית, הגם שהנאשם לא לקח בעצמו את הרכוש - משהגיעו הנאשם, אמו והאחרים יחד לדירת המתלונן כדי לאתר את כספיה של ק', משהורה הנאשם לאחר לחפש, משעזב את הדירה לאחר שהבין כי אותר כסף או שווה כסף בדירה,

ולאור הבנת הנאשם מיד לאחר מעשה כי פנקסי הצ'קים נלקחו מדירת המתלון - הרי שהנאשם שותף מלא ללקיחת הרכוש שנגנב שכן הוא עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביצוע בצוותא.

[ראו: פס"ד אזולאי, סעיפים 34-35 לפסה"ד וע"פ 4791/20 מדינת ישראל נגד טאלב (26/11/20)]

שנית, כעולה מקביעות דלעיל, באירוע נלקחו מהמתלון פנקסי צ'קים וכסף מזומן (להלן: "הרכוש") בניגוד להסכמתו.

כניסת החבורה לבית המתלון, התנגדות המתלון לתת כסף לאור טענתו כי לא חב לק' דבר, ולקיחת הרכוש תוך הפעלת אלימות ואיום כלפי המתלון במהלך האירוע ובסיומו, ללא רשותו - הוכחה מעל לכל ספק סביר במקרה דנן.

זאת ועוד, כפי שציינתי לעיל, אינני יכולה להכריע בסכסוך הכספי ובטענות במישור האזרחי שהעלה הנאשם, ונדמה כי לצורך הכרעה בתיק דנן אין צורך בכך - שכן גם אם למישהו יש תביעת זכות על כסף זה, זוהי ק', שלא לקחה כל חלק באירוע ולא עלה כי הייתה שותפה או ידעה על כך. ברי כי לנאשם או לאמו לא הייתה כל תביעת זכות על כספים אלה.

ודוק, אמונה כי לאדם תביעת זכות על הרכוש שנגנב צריכה להיות אמונה בקיומה של זכות חוקית להבדיל מזכות מוסרית גרידא (ראו: י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני עמוד 652).

משנמשכו הכספים והוחזקו במשמורתו של המתלון בהתאם לייפוי כוח שניתן לו על ידי ק' נדמה כי הנאשם לא יכול לטעון לאמונה כי קיימת לו זכות חוקית ליטול הרכוש.

מעבר לאמור, גם אם הייתי קובעת כי 3,800 ₪ היו שייכים לק' והמתלון החזיקם שלא כדיון, הרי שפנקסי הצ'קים ו-1,200 ₪ נוספים שנלקחו - בוודאי נלקחו מהמתלון שלא כדיון ומבלי שהייתה למישהו תביעת זכות בגינם. מה גם שכאמור תחולת ההגנה היא על המחזיק בפועל.

נוסף על המפורט, ברי כי החזקת פנקסי הצ'קים בבית הורי הנאשם ואי מציאת הכסף המזומן - מעידים על כוונה לשלול את הרכוש שלילת קבע ומטעם ההגנה לא עלתה טענה כלשהי בעניין שלילת הקבע של הרכוש.

18. היסוד השני והשלישי: "נקיטת אלימות" "בשעת הגניבה או בתכופ לאחריה" -

אין מחלוקת שננקטה אלימות במהלך האירוע כלפי המתלון, בין במעשים שלא הייתה לגביהם מחלוקת - בדחיפתו על ידי הנאשם לעבר הספה ובכיוון הכלי שנחזה להיות אקדח לרקתו של תוך השמעת דברי איום, ובין בדריכה עליו באופן שמנע ממנו לקום במהלך החיפוש אחר החיפוש בבית ולקיחת הרכוש מהבית, כפי שקבעתי, ולסיום - התזת גז הפלפל לעבר פלג גופו העליון של המתלון בתכופ לאחר יציאת האחר עם הרכוש מהדירה. כל אלה מהווים בוודאי מעשי אלימות תוך אירוע הגניבה ואף בתכופ לאחריה.

ודוק, העובדה כי טרם התזת גז הפלפל לעבר המתלון על ידי הנאשם, החל הנאשם לצאת את הבית אך סב על עקביו וחזר להתיז הגז, אינו מפסיק את הקשר בין מעשה האלימות לגניבה והדבר נעשה הלכה למעשה בתכופ לאחריה.

19. היסוד הרביעי: "האלימות צריך שתינקט במטרה להשיג את הדבר הנגב או כדי לעכבו בידי הגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה" -

לענין היסוד הרביעי שעומד בבסיס עבירת השוד קבע כב' השופט דנציגר בפס"ד אזולאי כי:

"בבסיס עבירת השוד, כפי שעולה מלשונו של סעיף 402(א) לחוק העונשין, מצויה הדרישה היסודית לפיה יתקיים קשר סיבתי בין הנטילה לבין השימוש באלימות ובכוח. דרישה זו מגלמת את ייחודה של עבירת השוד, להבדיל מעבירת הגניבה - רכיב האלימות והכוח שמפעיל השודד על מנת שיוכל להחליש את התנגדותו של הקורבן וכך ליטול את הדבר הניתן להיגנב. ... עניינו של היסוד הרביעי בעבירת השוד הוא בקיומו של קשר פונקציונאלי בין השימוש באלימות לבין הגניבה. הווה אומר כי על מנת להוכיח קיומו של שוד, שומה על המאשימה להוכיח כי השימוש בכוח ובאלימות נועד לשם ביצוע הנטילה עצמה או להפחתת התנגדותו של הקורבן".

לאור הממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל, אני קובעת כי מעשי הנאשם עומדים במבחן הקשר הפונקציונלי - נקיטת האלימות כלפי המתלונן נועדה לאפשר ביצוע נטילת הרכוש ואף להחליש יכולתו של המתלונן להתנגד לנטילה.

מיד לאחר דחיפת הנאשם את המתלונן לעבר הספה, הוא הורה לאחר לערוך חיפוש שהוביל למציאת ונטילת הרכוש. בנוסף, במהלך החיפוש ביצע הנאשם מעשים שנועדו להפחיד את המתלונן, למנוע התנגדות מצדו, ולהמשיך לאפשר את החיפוש שהוביל לנטילת הרכוש - כיוון כלי הנחזה להיות אקדח תוך השמעת דברי איום וריתוקו לספה.

ודוק, אינני רואה כיצד מעשים שכאלה עולים כדי מעשים שנועדו להניא את המתלונן למסור הכספים. לו היה מבקש הנאשם רק לדרוש באיום או בכוח את כספי סבתו הוא לא היה עושה מעשים שנועדו לאפשר חיפוש בבית המתלונן בניגוד לרצונו, אלא היה נוקט במעשי אלימות או איום שהיו מדרבנים את המתלונן לקום בביתו ולהביא הכסף או למסור לנאשם מידע באשר למקום הימצאות הכסף.

העובדה שהנאשם נקט אלימות, לצד מתן הוראת חיפוש לאחרים שעמם הגיע למקום בחבורה, תוך ביצוע פעולות שיש בהם כדי למנוע התנגדות של המתלונן לחיפוש ולנטילה - מובילים למסקנה כי גם יסוד זה של עבירת השוד מתקיים גם מתקיים במקרה דנן.

כל זאת עוד מבלי לדבר על ריסוס הגז המדמיע לעבר פלג גופו העליון של המתלונן בתכוף לאחר הנטילה - מעשה שאף הוא מקטין את התנגדות המתלונן ומאפשר שהות לחבורה ליטול את הרכוש שנמצא בבית המתלונן ולהתרחק מהמקום ללא התנגדות מצדו.

ברי כי שילוב התנהגותו של הנאשם באירוע במסגרתו אף נקט באלימות כדי לאפשר את הגניבה, ההוראות שחילק, והחלק שנטל מיד לאחר האירוע - מוכיחים מעל לכל ספק סביר אף את היסוד הנפשי הנדרש - מודעות לרכיבי העבירה.

20. במקרה דנן יוחסה לנאשם עבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, דהיינו שוד בנסיבות חמורות אשר מתקיים באחת משלוש אפשרויות הקבועות בסעיף החוק.

עיון בסיכומי המאשימה מעלה כי זו עתרה להרשיע על בסיס 3 החלופות המצוינות בסעיף זה - הצטיידות במכשיר שיש בו כדי לפגוע או לסכן, ביצוע העבירה בחבורה, וכן שימוש באלימות כלפי גופו של המתלונן.

במקרה זה, כאמור, הנאשם ביצע העבירה תוך שהוא מכוון לרקתו של המתלונן תרסיס גז הנחזה להיות אקדח, ובסיום האירוע אף עשה בו שימוש תוך שהוא מתיז על המתלונן גז פלפל שגרם לו לכאב וצריבה בעיניים ובגרון. כמו כן, כפי שפורט בהרחבה לעיל, נעשה שימוש באלימות נוספת כלפי המתלונן באמצעות דחיפה, שריטה ודריכה על רגלו.

חלופה ראשונה: "מזוין בנזק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע".

המחוקק לא הגביל ההגדרה רק לכלי נשק ממש אלא למכשיר כלשהו. עם זאת, משלא נקט המחוקק בלשון "חפץ" או "דבר" יש להסיק כי כוונת המחוקק הייתה לדבר שהוכשר לשמש כלי למטרה כלשהי אך לא ככזה שיועד מלכתחילה לשמש "נשק" דווקא.

[ראו: **יעקב קדמי, עמודים 769-770 וכן ע"פ 187/76 מדינת ישראל נגד אסרף, פ"ד ל"א(1), 50 וכן ת"פ (באר שבע) 2131-06-10 מדינת ישראל נגד אבו ערער (10/07/12).**]

ברי כי גז פלפל עונה על הגדרת מכשיר שכזה ובוודאי בשים לב לנסיבות המקרה דנן בו נעשה שימוש ממש במכשיר זה כדי לפגוע במתלונן.

חלופה שנייה: "שבשעת המעשה או בתכוף לפניו או אחריו, הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו".

המדובר בשימוש באלימות כלפי גופו של אדם בלבד ואין די ב"איום" בלבד ובהתאם להלכה הפסוקה, צריך שהאלימות תהא "ממשית".

[ראו: **יעקב קדמי, עמוד 774.**]

נדמה כי לא יכולה להיות מחלוקת כי ריסוס גז מדמיע לעבר פניו של המתלונן באמצעות תרסיס הנחזה להיות אקדח היא רמת אלימות העונה על הגדרת הסעיף. זאת אף בשים לב לעובדה כי הנאשם השתמש באלימות נוספת כלפי המתלונן - דחיפתו לעבר הספה, ריתוקו למקום באמצעות דריכה על רגלו ועוד.

חלופה שלישית: "היה בחבורה"

חבורה, משמעה שניים או יותר ש"חברו יחד" לביצוע השוד, דהיינו שהנאשם היה "מבצע בצוותא" יחד עם אחרים.

[ראו: **יעקב קדמי, עמוד 771 וכן דנ"פ 269/21 טאלב נגד מדינת ישראל, (25/05/21).**]

כמפורט לעיל, קבעתי כי המעשים שבוצעו - בוצעו בצוותא חדא, תוך חבירה של מספר אנשים לביצועם. אציין בקצרה כי קבעתי שהכניסה לבית, תוך הפעלת כוח כמעט מידי על המתלונן, מתן הוראה לערוך חיפוש, עריכת החיפוש בזמן שהנאשם מטיל אימה ומפעיל כוח על המתלונן כדי למנוע התנגדותו במהלך האירוע, ויציאת האחרים מהדירה עם מציאת הרכוש, שלאחריה התז הנאשם גז פלפל על המתלונן - מוכיחים ביצוע בצוותא חדא של המעשה תוך יצירת חלוקת תפקידים בין המעורבים באירוע.

משכך, ברי כי יסוד החבירה לצורך ביצוע השוד מתקיימת.

עבירת הכניסה למקום מגורים -

21. סעיף 406(א) לחוק העונשין קובע כך: "הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים".

משקבעתי לעיל כי הגעת הנאשם, אמו והאחרים לבית המתלונן נועדה לצורך ביצוע החיפוש ונטילת הרכוש, הרי שכניסת הנאשם יחד עם האחרים לבית המתלונן נועדה לביצוע עבירת גניבה ומשכך, אף עבירת ההתפרצות הוכחה מעל לכל ספק סביר.

22. סוף דבר, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו באישום הראשון בכתב האישום.

כמו כן, בשים לב להודאת הנאשם, באמצעות באת כוחו באישום השני, אני מרשיעה את הנאשם אף בביצוע עבירת החזקת סכין המיוחסת לו באישום השני.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ב, 15 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים